

ACIMASIZ HAYAT

Gözlerini açtığında hiçbir şey hatırlamıyordu. Neredeydi, neden buradaydı, nasıl gelmişti buraya, hatta kendi adı neydi?

Beyni bu sorularla çatlayacak gibiydi. Burası bambaşka bir ülke olmalıydı. Binalar, sokaklar çok başkaydı. İnsanlar anlamadığı bir dili konuşuyordu. Yoksa yıllardır burada yaşıyordu da onu da mı unutmuştu.

Zihnî daha da bulanıklaştı, beyni dayanılmaz derecede zonkluyordu. Ne olmuştu da bu haldeydi, buradaydı. Bundan bir hafta kadar önceydi, bir travma geçirmişti. Her zamanki gibi evden işe gitmek için olacaklardan habersiz çıkmıştı, mutluydu, ailesini özliyordu aksama kadar. Öğle arasına çıkmıştı. Tam da eve gidecekti evde yemek yemek için. Ama telefon çaldı, Arayan polisti. Kara haber gelmişti, ateş gibi yakmıştı haber. Eşiyle çocuğunu trafik kazasında kaybettiğini öğrendi, o an bitmişti, yıkılmıştı, inanamıyordu. Böyle bir acıya nasıl inanacaktı, nasıl kaldıracaktı. Bu şaka gibi gelen acı, aslında kocaman büyük bir gerçektir. Yapacak bir şey yoktu. Mutlu çıktığı eve nasıl girecekti, nasıl yasayacaktı orada, bünyesi nasıl kaldıracaktı. Hayatı alt üst olmuş, ölmekten beter hala gelmiş bir insandı. Hayata küsmüş, yaşayan ölülerden biri olmuştu. Hayat acımasızdı işte, yapılacak bir şey yoktu. Nasıl alışacaktı onsuzluğa, kimsesi kalmamıştı artık. Tek başına bu hayatta boşluğa düşmüştü. O eve nasıl girecekti, nasıl! Devam edebilecek miydi ki yaşamaya. Alışmak zorundaydı, girmek zorundaydı ne yazık ki. Biraz zaman geçmişti. Yedi gün sonra uyuyamadığı bir gecenin sabahına kalktı ama kendini bilmiyordu, kim olduğunu, neden burada olduğunu, adının ne olduğunu, neden burada olduğunu dahi bilmiyordu. Ne yazık ki ona her şeyi hatırlatacak kimsesi yoktu. En sonunda dayanamadı bu acıya, kaldıramadı bünyesi. Belki de bölesi daha iyiydi onun için. Acısını da unutmuştu. Allah böyle istemişti belli ki. Evden dışarı çıktı, başka bir ülkedeymiş gibiydi, bilmiyordu hiçbir yeri. Yoldan geçenlere "Ben kimim?" diye soruyor ama cevap alamıyordu. En sonunda küçük bir çocukla karşılaştı, ondan yardım istedi. O da onu polise götürdü. En iyisini düşünmüştü. Emniyete gittiklerinde herkes biliyordu onu, ondan başka herkes çediği acıyı, yaşadıklarını biliyorlardı. Ama kimse bir şey diyemedi ona. İnsanların ağzını bıçak açmıyordu, o sorular soruyordu, polis susuyordu. Böyle olması onun için en iyisiydi, polisler de böyle düşünüyordu ve öyle de oldu. Ona yeni bir kimlik, yeni bir hayat, tertemiz bir sayfa açıldı. Artık çektiği acılar yoktu, mutluydu, gülüyordu ve artık bambaşka biri olarak hayatına devam etti.

ERKAN ÖZKAN

DURSUNBEY ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ